

[Ole Henriksen]

retten fra fagbevægelsens side til også at anvise arbejdskraft måtte vi tilbage til. Det er den ordning, som vi kendte, før man fratog fagbevægelsen retten til denne anvisning. Det var en fejltagelse – det tror jeg nok arbejdsministeren også må indrømme nu – da man i sin tid lovgav på den måde, man gjorde, og fratog fagbevægelsen anvisningsretten.

Nu skal man vel ikke overdimensionere problemet med anvisningen, slet ikke specielt i denne arbejdsløhedssituation, men sagen er vel, at kun 10 pct. af dem, som får nyt arbejde, får det igennem anvisningskontoret. Det er de 10 pct., det handler om her, mens de 90 pct. skaffer sig arbejde på andre måder. Det er nok den største gruppe, som klarer sig selv her. Men de 10 pct. er altså dem, vi snakker om, og det er da tilfredsstillende, at vi igen skal prøve kræfter med dem fra a-kassens side.

Der er nogle problemer i det, jeg kalder for en lille åbning, med hensyn til den form for anvisning, som de får ret til, og det er det første spørgsmål, jeg må stille til ministeren her, og som vi måske også skal kigge yderligere på i udvalget. Det er formuleringen i § 20, som jo også kommer til at gælde i § 24, når det er a-kassen, som skal benytte sig af den, nemlig, at man kan anvise folk til varigt arbejde, altså dér, hvor der foreligger et tilbud om et varigt arbejde, og til et arbejde med særlige kvalifikationer osv. Betyder det, at man ikke må anvise en person fra en a-kasse til noget ikke særlig kompliceret arbejde eller ikke må anvise på almindelig vis en borger eller et a-kassemedlem ud til en maskinfabrik f. eks. for bare et halvt års arbejde, for det er jo hverken varigt eller særlig specielt? Hvis det er begrænsningerne, synes jeg nok, det snævrer noget ind.

I den forbindelse kunne jeg godt lide at få oplyst, hvordan man definerer »varig stilling«, for det lyder jo da meget rart, at der findes varige stillinger i denne tid. Hvad er definitionen af en varig stilling, og hvad er egentlig definitionen af særlige kvalifikationer?

Der er også indbygget en lempelse af vægtingsbestemmelserne i § 20, og jeg håber, at man igennem de administrative erfaringer, som man vil få med hensyn til denne paragraf, vil kunne skabe en præcedens, som gør det muligt at operere med det på fornuftig

måde inden for a-kasseområdet og inden for arbejdsformidlingen.

Jeg skal bare til sidst sige, at vi i udvalget vil arbejde videre med en række af de problemer, forslaget indeholder, og jeg skal tilsige det en velvillig behandling.

Jørgen Jensen (DKP):

Kommunisterne kan også tilsige velvillig behandling, men den kommer nok til at bestå i nogle ændringsforslag, for jeg er ikke så begejstret for forslaget. Vi har mere end 200.000 arbejdsløse. Vi lever også i et samfund, hvor ingen kan skjule, uanset om man er tilhænger af samfundet eller som vi modstandere af det, at det betyder, at det er arbejdsgiverne, kapitalhaverne, der har den afgørende bestemmelsesret med hensyn til, hvornår der skal antages arbejdskraft, hvor mange der skal antages, og hvem der skal antages.

Derfor er det vores opfattelse, at det, der skal ske i lovgivningen, er så langt som overhovedet muligt at beskytte lønmodtagerne, at stille dem stærkest muligt, i den situation de befinder sig i. Det er ikke ønskværdigt at være arbejdsløs, og det er ikke en situation, som man selv har ønsket. Den er man kommet i, fordi samfundet ikke har kunnet give én arbejde. Det må man også tage hensyn til.

Forslaget løser ikke de problemer, der har været i formidlingsfasen. Den sortering, som finder sted, er vel i og for sig det, som har haft de mest negative følger for de arbejdsløse, en sortering, der går ud på, at arbejdsgiveren udtager den efter hans mening mest givende arbejdskraft og lader de andre ligge.

Det betyder, at det er de unge og de ældre, der bliver sorteret fra, og i et vist omfang også kvinderne, fordi de måske efter arbejdsgiverens skøn til visse arbejder ikke er så givende som den arbejdskraft, der har fået en uddannelse, og som er i den rigtige alder, og hvortil der ikke stilles de samme sociale krav som til den kvindelige arbejdskraft.

Der finder altså en hårdhændet sortering sted. Ikke mindst i de sidste dage har vi jo også hørt noget om den sortering, som sker af aktive arbejdere, dem, som prøver på at leve op til arbejdsmiljølovens krav, dem, som prøver på at leve op til de krav, som deres fagforening overenskomstsmæssigt stiller til dem.